

κα
κρ. Λιβάνου
'41/αύθα

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

κ. 3

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΒΙΤΩΛΙΩΝ 12 - ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ
ΕΠΜΕΛΗΤΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΪ'ΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

(ΠΟΙΗΜΑΤΑ)

ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ.....	'Ηρώδης
ΣΟΦΙΑΣ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΗ.....	Παράπονο—'Ηγηώ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΞΥΔΗ.....	Πλήθος τ' άστρα
ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ.....	Ρουσιγιόν
ΧΡΗΣΤΟΥ ΔΕΒΑΝΤΑ.....	Κραυγή
Γ. Μ. ΜΥΔΩΝΟΓΙΑΝΝΗ.....	'Απαντοχή
ΓΙΑΝΝΗ ΦΛΙΑΣΙΟΥ.....	Καλοκαίρι
ΓΙΑΝΝΗ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΥ.....	Μητέρα
ΜΗΤΣΟΥ ΛΥΓΙΖΟΥ.....	'Ενα τραγούδι
ΠΕΡΣΕΑ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.....	Νοσταλγία στη Μύκονο
ΓΙΩΡΓΗ ΚΟΛΛΙΑ.....	'Η κορφή του δέντρου
ΣΩΤΟΥ ΣΚΟΥΤΑΡΗ.....	Νά με πάρει ένα καράβι
ΒΑΣΟΥ ΔΕΡΚΕΤΗ.....	Στό Φάληρο, στην εξέδρα
ΠΑΝΤΕΛΗ ΕΥΓΕΝΙΟΥ.....	Στήν προκυμαία. Παράσταση
ΑΝΘ. ΑΘ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ.....	'Ισως κάποια μέρα
ΝΙΚΟΥ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗ.....	Πήγαινε στο καλό
Γ. Μ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ.....	Σούχα μιλήσει
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΣΟΥΤΑΚΟΥ.....	Αι μία moglie
ΚΩΣΤΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.....	Τά δνειρά μου
ΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.....	'Αποκαρδίωση
ΕΛΕΥΘ. ΜΑΝΔΡΙΩΤΗ.....	'Ωρες άνίας
ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΤΑΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.....	Ποίημα
ΚΩΣΤΑ ΕΛΑΤΟΥ.....	'Επίκληση
ΠΑΝΤ. ΚΕΦΑΛΙΑΝΟΥ.....	'Εξομολόγηση στη μητέρα
ΑΝΤ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗ.....	Μία δχθη ακόμα
ΝΙΚΟΥ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ.....	'Ερωτικό τραγούδι
ΟΛΓΑΣ ΒΟΤΣΗ.....	Προσευχή

ΠΕΙΡΑΙΑΣ 1943

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Κάτω απ' τις σημερινές δύσκολες συνθήκες του καιρού μας και τα τόσα εμπόδια—οικονομικά και άλλα—που συναγορεύουν οι προσπάθειές μας και οι γενικά πνευματικές μας κατευθύνσεις, είμαστε αναγκασμένοι να αυξήσουμε κατά 100 δρχ. την τιμή του σημερινού φύλλου της ποιητικής μας ανθολογίας.

Είμαστε βέβαιοι πως οι αγαπητοί μας φίλοι και αναγνώστες που έδειξαν απ' την άρχη της έκδοσής μας τόση συμπάθεια, θα καταλάβουν τον έξοχο λόγο φιλοπόνησης υλική, σκοπό της προσπάθειάς μας, πράγμα που μας εξέφρασαν άλλωστε στις τόσο άληθινα συγκινητικές εκδηλώσεις των επιστολών τους. Για τουτό και με το σκοπό να αναπληρώσουμε την μικρή αυτή επί πλέον επιβάρυνση που μας επιβάλλουν οι περιστάσεις αυξάνουμε από το φύλλο αυτό τις σελίδες από 16 σε 24 βελτιώνοντας συγχρόνως κατά το δυνατό το περιεχόμενό τους.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Από το φίλο-ποιητή κ. Σώτο Σκούταρη ελάβαμε και δημοσιεύουμε την κατωτέρω επιστολή:

Αγαπητή «Νεοελληνική Μούσα»,

Παρακολουθώντας με πραγματικό ενδιαφέρον την ώραία κι εύγενική σου προσπάθεια για την εξισφάλιση διαλεχτής ύλης σε κάθε σου έκδοση, είδα στο φύλλο του Μάρτη—Απριλίου να δημοσιεύεται ένα ποίημα του αξεχαστου Φιλύρα με τον τίτλο «Μούτσος».

Στο ποίημα αυτό που το γνωρίζω και το ξέρω πολύ καλά από την δεκάχρονη φιλία μου με τον πονεμένο ποιητή, ο Φιλύρας είχε δώσει τον τίτλο «Θεομαστές», και τ'γραψε τον Οκτώμβριο του 1934.

Δηλαδή οι «Θεομαστές» ή «Ρουσιανόν» κι ένα του άλλο ποίημα με τον τίτλο «Ποιμαντόνα» είναι γραμμένα και τα τοια μέσα σε μια μέρα, από το Φιλύρα, στο Δρομοζαΐτειο.

Επίσης στο «Μούτσος» (ή «Θεομαστές») έχει γίνει ένα λάθος στον τελευταίο στίχο του δεύτερου τετράστιχου. Δηλαδή το δεύτερο τετράστιχο πρέπει να διαβαστεί έτσι:

*Της διάμολης και της Φιλύρας έξης,
της καταιάκτης, της αλτίας χόλης,
χολή που δέν την πίνον η Μητέρας
φαρμάκια ποτιέθων ποτιέται η πόλις.*

Αυτά για την... ιστορία.

Με τιμή κι' εκτίμηση
Σώτος Σκούταρης

Νίκαια, 23-4-43.

Η «ΕΝΩΣΗ ΝΕΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ»

Πληροφορούμεθα πως γίνονται ενέργειες για την επανίδρυση και ανασυγκρότηση πάνω σε καινούργιες πνευματικές βάσεις της «Ενώσεως Νέων Λογοτεχνών» το Καταστατικό της οποίας έχει υποβληθή για έγκριση.

Η «Ενώση Νέων Λογοτεχνών» νομίζουμε πως πολύ έχει να ωφελήσει τους νέους λογοτέχνες. Θα τη βοούν πρόθυμη να τους δώσει ειδήσεις πληροφορίες, και να τους προσφέρει υπηρεσίες γενικότερου πνευματικού περιεχόμενου...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

(Από τη στήλη αυτή αναγγέλλονται τα βιβλία και περιοδικά που μας στέλλονται)

Μεγάλη έκδοτική κίνηση παρουσιάζεται τον τελευταίο καιρό στην Αθήνα και τον Πειραιά από περιοδικά νέων που κατά τη γνώμη μας όφειλεται στη γνωστή αιτία της έλλειψης κάθε ενδιαφέροντος από μέρους του σοβαρού περιοδικού τύπου της χώρας μας στο να οίξει ένα βλέμμα συμπάθειας στο σύνολο των νέων λογοτεχνών—που αναντίρρητα πολλοί απ' αυτούς παρουσιάζουν αξιοπρόσεχτες ικανότητες—και να τους τονώσει ήθικα παρακολουθώντας με αγάπη την πνευματική τους προσπάθεια.

Η κίνηση αυτή για να καταλήξει σε θετικά αποτελέσματα και να επιτύχουν οι επιδιωκόμενοι σκοποί, νομίζουμε πως πρέπει να λυτρωθούν οι νέοι από τις όποιεςδήποτε μικροφιλοδοξίες και τα μικροσυμφέροντα και να υποταχθούν σε μια άγνη και φωτισμένη καθοδήγηση απ' εκείνους που διαθέτουν τα περισσότερα πνευματικά, καλλιτεχνικά και ψυχικά εφόδια...

—Ελάβαμε: Το πρώτο και δεύτερο τεύχος της δεκαπενθήμερης φιλολογικής έκδοσης «Νέα Αύγη» με αρκετά ποιήματα και διηγήματα νέων λογοτεχνών. Έκδοτες: Κ. Έλατος, Κ. Νικηράτος, Φ. Επιτρόπουλος.

—Το δεύτερο τεύχος της μηνιαίας φιλολογικής και εγκυκλοπαιδικής έκδοσης «Νεότης» του μηνός Απριλίου, και το τρίτο τεύχος του ίδιου περιοδικού με τον τίτλο «Λογοτεχνικές Σελίδες» και με εκλεκτές συνεργασίες των κ. κ. Ήλ. Βενέζη, Έλλης Αλεξίου, Βάσου Βασιλείου, Γ. Ζώρα, Γ. Γεραλή, Σπύρου Κυρίτση και με έκτενεστάτη κριτική, για το βιβλίο του κ. Χ. Βασιλειάδη «Ο ποιητής Γιώργος Κ. Σταμπολής», από τον κ. Γιάννη Θωρόπουλο.

—Το μηνιαίο φιλολογικό περιοδικό νέων «Ξεκίνημα της νεότης» του μηνός Μαΐου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΒΙΤΩΛΙΩΝ 12 - ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΗΡΩΔΗΣ

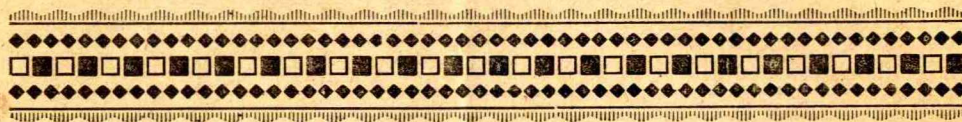
Ω Βασιλιά της Ίουδαίας,
Ηρώδη άτίθασσε, σκληρέ!
Η ημέρα κάποτε της κρίσης
έφτασε, να την! και για σέ.

Γυμνός από τη δύναμή σου,
άρρωστος, ξαπλωμένος κάτω,
μιλάς με Ίσκιους που ανεβαίνουν
απ' το Βασίλειο του Θανάτου.

Και μάταια πάν οι προσταγές σου
στούς δούλους σου και τούς φρουρούς σου,
τι δέ μπορεί κανείς να διώξει,
ὦ Τύραννε, τούς τιμωρούς σου.

Είναι κρυμμένοι ολόυθε... Μπαίνουν
από τις χαραμάδες, δίχως
κανένα σάλο. Σάν καθρέφτης
θαμπός τούς ξεπροβάλλει ο τοίχος.

Πότε σάν Έριννύες, με νύχια
μακριά, που φτάνουν στο λαιμό σου
και κρίζεις νάρθουν να σε σώσουν
απ' το φριχτό μαρτύριό σου!

Κι' αὐτοί: — Θερροῦσες πῶς αἰώνιος
τοῦ λένε, Τύραννε, θενᾶσαι; —
Καὶ νά, ἄλλοι πιά σαλεύουν ἴσκιοι
κάποιων ἀθῶν βρεφῶν... — «Θυμᾶσαι;

«Θυμᾶσαι ποῦ εἶπες νά τὰ σφάξουν;
«Καὶ τᾶσφαξαν σέ μιὰ νυχτιά;
«Τὸ φερετράκι του καθένα
«κρατάει γιὰ ιδές! σφιχτά, σφιχτά

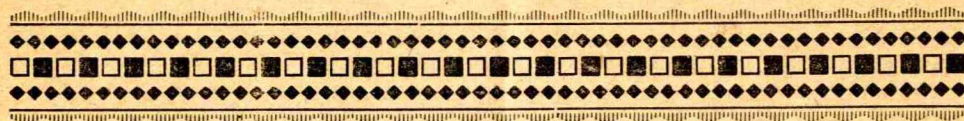
«Κι ὄλα μαζί μὲ μιὰ συρμένη
«κι ἀδύναμη φωνή σου λένε:
«Γιατί μᾶς πήρες τὴ ζωὴ μας;
«Γιατί μᾶς σκότωσες;» Καὶ κλαῖνε.

Κι ὁ Ἡρώδης στρέφει ἄλλοῦ τὸ βλέμμα.
Ὅμως τοῦ κάκου!... Ὅπου γυρνᾶ,
δεξιά-ζεργιά ἴπάνω καὶ κάτω,
παντοῦ τὰ βρέφη συναντᾶ.

Ὅς ὄτου, ἀπὸ τὴν ἄγρια πάλη
τῶν τύψεων του νικημένος
τοὺς ὑποταχτικούς του κράζει
περίτρομος κι ἀνταριασμένος,

Μ' οὔτε ὑποταχτικοί, οὔτε δοῦλοι
ὑπάρχουν πιά... Μονάχα ἡ Κρίση
τῆς Τραγωδίας του, ποῦ δὲν ἔχει
ἔδω ἢ ἄλλοῦ, τέλος ἢ λύση.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Δὲν τῶλεγα ἡ ἀγάπη μας τόσο φτωχὴ νά γίνει
ποῦ νά μπορῶ νά σέ κυττῶ στὰ μάτια μὲ γαλήνη.
Στὰ μάτια, ποῦ ἦταν ὄνειρο νά τᾶγναντέψω μόνο,
ποῦ μοῦδιναν τὴν ἔκσταση, τὴ μέθη καὶ τὸν πόνο,
πότε γλυκογελούμενα καὶ πότε νυχτομάχα.
Στὰ μάτια, ποῦ ἦταν ὄνειρο καὶ νά τὰ ἰδῶ μονάχα·
Τώρα, τᾶβρὸ τὸ χᾶδι τους, σὰ σμίγει τὴ ματιά μου,
μιὰν εὐτυχία ὑπέρτατη γεμίζει τὴν καρδιά μου
Μὰ ποιὸς ξεχνᾶ τὴν ἄβυσσο, τὸ χαλασμό, τὸ πάθος,
τὸ φλογερὸ ἀνατάραγμα στ' ἀπύθμενό τους βάθος
ποῦ τώρα ἐκαταστάλαξε σὲ γλύκα καὶ γαλήνη.
Δὲν τῶλεγα ἡ ἀγάπη μας τόσο φτωχὴ νά γίνει.

Η Γ Η Σ Ω

Ποτὲ δὲν ἐχαράχτηκεν ἡ λύπη πιὸ βαθειά
ἀπ' ὄσο, στὴν ἀνάγλυφη τὴν ὄψη σου χυμένη,
μὲ τὴ σεμνὴ ἐγκαρτέρηση τὴ βλέπω ἀδερφωμένη.
ὦ, τῆς ἀγάπης θύμησες, μικροχορὲς τῆς ζήσης,
ἀσήμαντες γλυκειὲς στιγμὲς ποῦ εὐφράναν τὴν καρδιά,
τῆς νιότης δῶρα ἀτίμητα πῶς νά τὰ λησμονήσεις!
Καί, σεῖς, γυνοίκειος θησαυρός, ἀρχοντικά στολίδια
ποῦ χάρι τῆς ἐδίνετε κ' ἐπαίρνετε ἀπ' τὴν ἴδια

Πῶς νά σᾶς χωριστεῖ;

Καὶ πῶς, χωρὶς τὴ λάμψη σας, τᾶγαλματένιο σῶμα
στὸν Ἄδη τὸν ἀνήλιαγο νά γείρει νά σβυστεῖ

Ἐνα λουλούδι ἀκόμα!

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΠΛΗΘΟΣ Τ' ἌΣΤΡΑ

Στὸν ΒΑΣ. ΛΑΟΥΡΔΑ

Ἡ νύχτα, καθὼς πέφτει, ἀγάλι·ἀγάλι,
ἀπὸ παντοῦ, στὸν ἄστρινό της πέπλο
κεντάει τὴν ὁμορφιά τὴν ὑπερούσια.

Ὁ Ὁρίωνας ἀπόψε, ὅπως προβαίνει
δίπλα στὸ μισοφέγγαρο, ἔχει πάρει
μιὰ γοητεία ἀλλιώτικη, τὸ κάλλος
τὸ ἀνόθευτο τὸν ἔχει περιζώσει :
πρῶτη φορά ἀνατέλλει, λές, ἀπόψε,
στὸν οὐρανό, στὰ μάτια, στὴν ψυχὴ μας.
Συντροφικὴ, ψυχὴ ἀδελφῆ μου, ἀτένισέ τον
μὲ ἴδιο τὸ βλέμμα κι' ὅμοια ἔταστικό :
τὰ ἑφτά του ἀστέρια πλήθυναν τὴ σκέψη,
τὴ σπαταλάει στὸ πρόσωπο τὴ λάμψη.
Κι' ὅπως ἀλλάζει θέση, ὅπως σαλεύει
σὰ νὰ μὴ τὸν ἀγγίζει διόλου ὁ χρόνος,
τὸ ἐξωτικὸ τὸ δέος μας τὸ χαρίζει
ἀκέραιο, μᾶς ὑψώνει πρὸς τοὺς δρόμους
τοὺς ὑπερκόσμιους τῆς δημιουργίας,
ἐκεῖ πού οἱ Ὁρες σταίνουν τὸ χορὸ
ἀνάλαφρες, κινώντας τὸ μαντήλι
τοῦ μύθου, καὶ φυλᾶνε τίς μεγάλες
τίς πύλες τ' Οὐρανοῦ, μὲ τὴ λαχτάρα
πού δὲν ἀκούει τὸ νόμο τῆς φροντίδας
μὰ ἔχει πηγὴ τὴν ἴδια τους ψυχῆ.

Κι' ἀπόψε, τῶν πολλῶν ἀστερισμῶν
μᾶς συνεπαίρνει ὁ στρόβιλος ὁ ἀργός,
ἡ ἤρεμὴ δίνη, πού δὲν ξέρει διόλου
σπασμωδικὰ σαλέματα στοὺς γύρους
τῶν ἄπειρων τῶν κόσμων, πού ἀναπνέουν
στὴν ἀπροσμέτρητὴ ἡσυχία τῆς νύχτας,
στὴ θεία τους τάξη, πού σκορπάει τὸ φῶς
ἀντίμαχο στὸ σκοτασμό, γαλήνης
χαρὰ, πλημμύρας καὶ ρυθμοῦ εὐδοκία.

Ἄ, ὅπως διαβαίνουν στὸ φανταστικὸ
στερέωμα, σὰν ἰδέες, πλῆθος τ' ἄστρα,
τὰ μάκρη καταυγάζοντας τὰ ξένα,
τ' ἀτέρμονα, ἀπὸ τ' ὄνειρο-φερμένα,
ἔτσι ἡ ψυχῆ, κι' ἐκείνη ταξιδεύει,
ἄστρο σὰν τ' ἄστρα, μόνο, εἰρηνικὸ
κι' ἀνήσυχο μαζί, κι' ὄλο ἀγρυπνεῖ,
πνευματικὴ φιλέρημη ματιὰ,
πού ἀπὸ τὴ γῆ κοιτάει στὸ Γαλαξία . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΥΛΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΡΟΥΣΙΓΙΟΝ(*)

Στὰ φύλλα καὶ τίς κανσονέττες σου ὄλο, στάει
τὸ δρόσιμα τοῦ πρωῖνοῦ σου διάβα,
καὶ μέσ' στὰ πικραμύγδαλα μάτια, γελάει
ὁ ἀσβέστης, γιὰ νὰ χρίσει τὰ παληὰ μας, σκλάβα.

Κι' ἀπ' τῆς φερέτρας μου, τὴν πλούσια κάβα
κρασιὰ δροσόκρυα, ἀναβρῦζουν, πάει,
Σαβαώθ, ὠσαννά, Σαββᾶ καὶ μπλάβα,
τὸ Νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία κυλάει.

Χαλκᾶ Σαλώμης στὸν ἀνοβατῆρα
τοῦ γόνατος, φοράει ἡ θεία Σελήνη,
κι' ὄλα παληὰ, τὰ τρόπαιά μου, στεῖρα.

Μοιάσαν γιὰ τὰ τουζλούκια, καρπούλια
Βαλαῶρες, καὶ Ζάλογκα κι' ἡ Πούλια
φωτίζει στὸν Αὐγερινό, τὰ Σούλια.

Ὀκτώβρης 1934

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

(*) Μᾶς τὸ ἀνεκοίνωσε ὁ φίλος ποιητὴς κ. Σῶτος Σκούταρης.

ΚΡΑΥΓΗ (*)

Είμαι ό "Ενας
 ("Οχι ό "Ενας
 Είμαι οί Πολλοί
 Αύτοί που έζησαν
 Αύτοί που πέθαναν μέσα μου...)

Είμαι ό μικρός καβαλλάρης
 Τό ξώφρενο άλογο
 Νά χυμήξει και νά τρέξει
 Είμαι ό άτολμος έφηβος
 Είμαι τ' άδηλο χάος
 Κι' ύστερα...
 Κι' ύστερα είμαι ό "Αντρας
 Ναι ό "Αντρας.

Ταξείδια που έγιναν
 ("Οχου... Ζαπφείρινοι κόσμοι!...)
 "Ομως τά πόδια δέν κίνησαν
 Δέν μπορούσαν νά κινήσουν τά πόδια...

Πόσοι πέθαναν... Πόσοι πέθαναν
 Στην αίμάτινη πορεία
 Στην πορεία
 'Ως τίς γραμμές του λυκόφωτος...
 'Η κορφή που ζυγώνει. 'Η κορφή που δέ φαίνεται.
 Πόσοι πέθαναν... Πόσοι πέθαναν!...
 'Η ψυχή άπ' τ' άσήκωτο βάρος λυγίζει
 Οί τάφοι!...
 Οί τάφοι... Νάναι τόσοι;
 Θέ μου βοήθησέ με νά βαστήξω τήν όδύνη!..

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΕΒΑΝΤΑΣ

(*) "Ενα ανέκδοτο ποίημα του Πειραιώτη διηγηματογράφου κ. Χρήστου Λεβάντα.

ΑΠΑΝΤΟΧΗ

"Όλα τά δικά μου σέ φωνάζουν,
 τ' άπλωμένα χέρια σέ καλούν,
 σένα, που τά μάτια νά γελούν
 έκανες και χίμαιρες νά τάζουν.

Οί σβησμένοι πόθοι μου και πάλι
 ξύπνησαν σά θρίαμβος στη γή
 στών άβρών χειρών σου τή σιγή,
 ποῦναι νά μου γίνουν προσκεφάλι.

Κι' είναι κάποιες θείες ύποσχέσεις,
 που μιλοῦν σά νότες μακρυνές,
 θάνατι άρμονίες οί φωνές
 σάν θά λέν πώς μόνο σύ μ' άρέσεις.

Σάν θά λέν για μάς πώς άραγμένα
 καρτεροῦν τά πλοία κι' άνοιχτοί
 μάς καλοῦν οί δρόμοι γελαστοί
 στα όνειρευτά κι' άγαπημένα.

Σάν θά λέν—πηγές αιώνας δρόσου—
 πώς έφάνης μέσα από τό φώς,
 σάν θά με μεθοῦνε με τό πώς
 λαχταρω νά ζήσω τ' όνειρό σου.

Γ. Μ. ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΗΤΕΡΑ

Κάποτε νέα, κάποτε αϊθέρια, με τὸ χαμόγελο τῆς νιότης
μέσα στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλη, πάνω στὰ μαύρα τῆς μαλλιά
θάπλωνε τὰ λευκά τῆς χέρια κι' ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρό τῆς
ὄλο τὸν κόσμο θὰ κρατοῦσε στὴ δροσερὴ τῆς ἀγκαλιά . . .

Οἱ ἔρωτες θάφηναν με χάρη τὰ βάθρο τους τὰ μαρμαρένια,
γιὰ νὰ τανύσουν χίλια τόξα πάνω στὸ στήθος τῆς τὸ ἀβρό,
περιστεριοῦ φτεροῦ θὰ σποῦσε κι' ἡ πιὸ παραμικρὴ τῆς ἔννοια,
ποὺ κυνηγιέται με τὸ κύμα καὶ τῆς θαλάσσης τὸν ἀφρό.

Κι' ἡ νύχτα θάφερνε τὸ βῆμα, ποὺ ἄκουσε μέσα στὰ ὄνειρά τῆς
μαζὺ με μιὰ δειλὴ κιθάρα καὶ μ' ἓνα οἰγανὸ βιολί
—Σὲ μιὰ κρυφὴ γωνιά τοῦ δρόμου κάπσια φωνή, κάποιος διαβάτης
καὶ μέσα στὴν καρδιά τῆς σάμπως ραγισματιὰ σ' ἓνα γυαλί . . .

Τὸ αἶνιγμα τῆς χαρᾶς τῆς κάποιος θὰ βρέθηκε νὰ μελετήσῃ
σπουδάζοντας τὸ φῶς ποὺ βρῆκε μέσ' τῶν ματιῶν τῆς τοὺς βυθοὺς
καὶ με τρεμάμενο, ἀγνὸ χέρι τὸ φόρεμά τῆς νὰ στολίσῃ
με μιὰ ψυχὴ, φυλακισμένη σ' ἓνα κλαδί λεμονανθούς !

Αὐτὰ θὰ γίναν ὅπου ἀράζει μονάχα ἡ μνήμη .. Σὲ μιὰ χώρα
ποὺ ζεῖ μονάχα στὶς εἰκόνες καὶ στὰ τραγούδια τὰ παλιὰ
τὰ καλοκαίρια ἔχουν περάσει καὶ με τὸν ἐρχομὸ του, τώρα
μόνο ὁ χειμῶνας ἀγαπιέται με τ' ἀσημένια τῆς μαλλιά.

Τώρα τὸ φῶς ἀπ' τὴν καρδιά τῆς τ' ἀπόθεσε στὸ μέτωπό μου
κι' ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς κρυμμένη, μὴν τὴν ὑποψιαστῇ κανεὶς
γέρνει, τοῦ ἐλέους πηγὴ στὸν ἴσκιο καὶ πάνω ἀπὸ τὸν πυρετό μου
ξέρει νὰ ὑφαίνει με φροντίδα τὸ ὑφάδι τῆς ὑπομονῆς . . .

Ὁ ἴσκιος τῆς σκέψης τῆς βαδίζει πίσω ἀπὸ τὸ βαρὺ μου βῆμα
καὶ με τρεμάμενη ἀγωνία πιστὰ τὸ παρακολουθεῖ
μέσα στὰ μάτια τῆς ἡ λύπη με τὸ μοναχικὸ τῆς σχῆμα
καὶ τὸ σταυρὸ πάνω στὸ στήθος προσμένει ν' ἀπολυτρωθεῖ.

Κι' ἂν ἀγρυπνεῖ φοβᾶται, μήπως κάτω ἀπὸ βλέφαρα κλεισμένα
χαθεῖ τὸ φωτεινὸ ὄνειρό τῆς, ποὺ ἔμαθε μέρα νὰ τὸ ζεῖ
καὶ δὲν τὸ βλέπει δίχως ἥλιο, δὲν τὸ θαρρεῖ χωρὶς ἔμένα
γιατὶ με τ' ὄνειρό τῆς εἶμαι καὶ περπατῶ μ' αὐτὸ μαζὺ . . .

Κι' ἔτσι ὡς τὸ θάνατο θὰ ἐλπίζει σ' ὀμι δὲ γίνεται καὶ θὰ πι-
στεύει στὴ χίμαιρα, ποὺ πάντα σ' ἄλλους ὀρίζοντες πετᾶ
ὁ Πόνος μέσα στὴν καρδιά τῆς θάχει σταυρώσει τὴν ἀγάπη,
μὰ ἡ ἐλπίδα τῆς γονατισμένη κατάματα θὰ τὴν κυττᾶ....

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΛΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ...

Τὸ καλοκαίρι σίμωσε. Τὸ λένε τὰ τζιτζίκια
τὸ τραγουδοῦν μυριόστομα τὰ μεστωμένα στάχια,
τὸ χαιρετοῦνε στὰ βουνὰ τὰ ξαναμένα βράχια,
τὸ δέχονται χαρούμενα τῆς ἀμμουδιάς τὰ φύκια.

Ὁ ἥλιος στὸ μεσοῦρανο, ψέλνει, ψαλμοὺς στὴ φύση
ποὺ χαινωμένη, ἀφίνεται στὴν πύρινη ἀγκαλιά του·
κι' εἶναι μιὰ νέκρα, μιὰ σιωπὴ, λὲς καὶ πνοὴ θανάτου
π' ὄλα στὴ γῆ τὰ πέρασε καὶ τώρα τ' ἄχει ἀφήσει . . .

Στὸν κάμπο τὸ φλεγόμενο, στὸ λαυρο πανηγύρι,
πῶχουν, ζωὴ καὶ θάνατος, θριαμβικὰ στημένο,
μ' ἔχουν καὶ με τιμητικὰ δικό τους καλεσμένο.

Κι' ὡς μιὰ τρελλὴν ἐπιθυμιὰ νοιώθει ἡ ψυχὴ νὰ γείρει
καὶ μὲς σ' αὐτὴ τὴ χάνωση ν' ἀναπαυτεῖ στὸν ὕπνο,
με σέρνουν δίχως θέληση στὸ μυστικὸ τους δεῖπνο,

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τοῦ ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΑ

Τὰ δέντρα, φίλοι μου,
θυμᾶστε τὰ δέντρα.

Τὰ δέντρα ποὺ φυτεύουμε στοὺς λόφους,
τώρα μεγάλωσαν τὰ δέντρα.

Πλούτισαν μ' ἀρμονίες τὸν αἰθέρα
πλούτισαν τὸ δάσος μὲ φωνές.

Τὰ δέντρα ποὺ φυτεύαμε στοὺς λόφους
στέλνουν στὴ θάλασσα παθητικές σονάτες,
παθητικά μηνύματα ἀπὸ φλάουτο.

Τ' ἀνεμίζει ὁ ἀγέρας τῶν βουνῶν
καὶ ψάλλουν καθὼς μελωδικές καμπάνες·
τὰ θωπεύει ὁ ἥλιος τ' Ἀπριλιοῦ
καὶ ξαπολύουν σύννεφο ἀπὸ ρόδα.

Τὰ δέντρα, φίλοι μου, τὰ δέντρα
ποὺ φυτεύαμε, παιδία,
τὰ συντροφεύουν οἱ μεγάλες αὔρες,
τὰ συντροφεύουν οἱ φωνές τοῦ ὠκεανοῦ.

Κι' ἐμεῖς ποῦ πήγαμε ;
Ποῦ σκορπιστήκαμεν ἐμεῖς ;

Ἐμεῖς ποὺ ἀγαπήσαμε τὰ ἐρωτικά μουράγια,
τοὺς μύθους τῶν ναυτῶν
τίς ἱστορίες τῶν ψαράδων,
καὶ τοὺς παληοὺς ἀνεμόμυλους
ποὺ ἀλέθουν στωϊκά
πλάϊ σ' ἀμίλητα ποτάμια,
ποῦ σκορπιστήκαμεν ἐμεῖς ;

ᾠ, φίλοι μου, δὲν ξέραμε
παρὰ μόνο τὸν ἥλιο
ποὺ φεύγει ἀπ' τὴν ἀνατολή καὶ πάει στὴ δύση.

Δὲν ξέραμε παρὰ μόνο νὰ βλέπουμε.
Νὰ βλέπουμε τὰ βουνά,
τὰ χρώματα, τὴ θάλασσα,
καὶ τὰ καράβια.

ᾠ, φίλοι μου, γιατί δὲν πήραμε τὸν ἥλιο
μέσα στὴν ἀγκαλιά μας
κεῖνο τὸ πρωινὸ
ποὺ περιμέναμε τὴν Ἄνοιξη στοὺς λόφους ;

Γιατί δὲν πήραμε τὸν ἥλιο
μέσα στὴν ἀγκαλιά μας ;

ΜΗΤΣΟΣ ΛΥΓΙΖΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΣΤΗ ΜΥΚΟΝΟ

Ξανάρθ' ἡ ἄνοιξη καὶ δῶ, στ' ἀπάνεμο νησί,
κι' εἶν' ὄλα τόσον ἤρεμα, ποὺ φέρνουν τὴν ἀνία.
Στὸ μῶλο νᾶσ' ὀλόμονος, νὰ φεύγουνε τὰ πλοῖα,
κι' ἡ νύχτα νᾶρχεται ὑγρή, κι' ἀπαίσια βουβή.

Ξανάρθ' ἡ ἄνοιξη καὶ δῶ, ἀγάπη μου γλυκειά,
κι' ἀνθίσαν τόσα λούλουδα καὶ ἤρθαν χελιδόνισ.
Κι' ἐνῶ περνοῦν ἀτέλειωτες οἱ ὄρες, σὰν τὰ χρόνια,
πονῶ πολὺ καὶ στὴν καρδιά, δὲν φτάνει ἡ χαρά.

Ξανάρθ' ἡ ἄνοιξη καὶ δῶ στὸ κατάσπρο νησί,
κι' οἱ μύλοι τί χαρούμενα στὸ ψήλωμα γυρίζουν !
Χιλιάδες πετροκότσορα στοῦ βράχους ξεφωνίζουν,
μὰ σὺ μοῦ λείπεις κι' ἡ ζωὴ μοῦ γίνηκε φριχτή . . .

ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Η ΚΟΡΦΗ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

Δέ σε βλογάω, πώς σε βλογᾶ τὸ νειὸ τὸ βοσκαρούδι
στην κάψα τοῦ μεσημεριοῦ, στὸν ἴσκιο ὄντας ρουφᾶ,
οὐδὲ κι' ὁ νοῦς μου δένεται στὰ μάγια τὰ κρυφά,
φύλλο τὸ φύλλο ὡς περπατᾶν ἀγέρσος καὶ τραγούδι.

Στὴν ἀητοράχη ἀσάλευτη γιὰ μὲ ἡ κορφή σου στέκει
θάμα στ' ἀγνάντια τοῦ χωριοῦ μὲ τὸ χειμῶνα, ὦ δρῦ,
καὶ λέω, ἀδάμαστη εἶν' ψυχὴ, π' αὐτιάζεται νὰ βρῆ
κρύφιος τ' ἀπόκοσμου ρυθμοὺς στὸ νύχτιο ἀστροπελέκι.

(Ἀπὸ τὰ «Ραγισμένα Σήμαντρα»)

ΓΙΩΡΓΗΣ ΚΟΛΛΙΑΣ

ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΕΙ ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ...

Να με πάρει ἓνα καράβι με πανιά πολὺ μεγάλα,
με πανύψηλα κατάρτια καὶ μπαστούνι μυτερό,
νάν' καινούργιο καὶ μεγάλο καὶ ξεχωριστό μεσ' στ' ἄλλα
καὶ νὰ ταξιδεύω πάντα μ' ὁποιοδήποτε καιρό.

Πάνω, καπετάνιος μόνος νὰ το κυβερνῶ, καὶ νάχα
λίγους μόνο ηλιοκαμένους θαλασσόλυκους γερούς,
ἓνα σκύλο ἀπὸ τ' Αλιτζέρι σύντροφο νάχω μονάχα
καὶ δε θὰ τρομάζω μπόρες, μήτε τρομεροὺς καιροὺς.

Πάντα νάμαι στο τιμόνι με τὰ μπρούτζινά-μου χέρια
καὶ νὰ λούζομαι στου ἡλιοῦ τις αχτίδες τις καυτές,
πάντα νύχτα σε ταξίδια κι' ὅπου μοδηγούν τ' ἀστέρια
πάντα πλώρα γιὰ τις χώρες που δε βρέθηκαν ποτές!...

ΣΩΤΟΣ ΣΚΟΥΤΑΡΗΣ

ΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟ ΣΤΗΝ ΕΞΕΔΡΑ...

Στὸ κῶμα, ποὺ φεύγει, καὶ στὸν ἄνεμο, ποὺ σκορπᾶει τὰ μαλλιά Σου,
βλέπω τὴν εὐτυχία νὰ μὲ πλησιάζει.

Ἀντίστροφα μὲ τὴν καταιγίδα, ποὺ ξέσπασε στὴ Γῆ καὶ στὴν ψυχὴ μου,
ἀντίστροφα μὲ τὴν καταιγίδα, ποὺ ξεσπάει στὰ πόδια μας, στὴν ἐξέδρα,
σὲ δρόμον ἀντίστροφο μὲ τῆς Ἰοστέφανης πόλης τὸν πόνο,
μῆνυμα ἀπλό, χαρωπὸ,
ποὺ ὅμως χαρίζει ἄσφαλτη τὴν προσμονὴ τῆς εὐδίας,
ἢ φωνὴ Σου, ἢ πίστη Σου φτερουγίζει μεσ' στὴν ψυχὴ μου.

Ἡ Ἄνοιξη, λέω, δὲν εἶναι μακριά...

Τὴ βλέπω στὸν πόνο ποὺ πλήθυνε μέσα μου
καὶ ποὺ ἀσίγαστα θέρμαινε τὴν ἀπελπισία.

Τὴ βλέπω στὴν ἄδεια γωνιά τοῦ γραφείου μου,

ποὺ μάταιη δείχτηκε

στὴν Ὁρα τῆς Ζωῆς

ἢ περίσια τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς ἢ Σοφία.

Ἡ Ἄνοιξη, λέω, δὲ θάναί μακριά...

Ἄνθος τῆς μυγδαλιάς τὸ γέλοιο Σου.

Χαιρετισμὸς ἔαρινὸς στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα,

δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ἢ Ἄνοιξη,

ἄσφαλτα ὅμως τὴν προμηνάει

καὶ βεβαιώνει τὸν ἐρχομὸ τῆς.

Στὰ μαλλιά Σου, ποὺ ἀφειδώλευτα τὰ σκορπίζει ὁ ἄνεμος,
στὸ γέλοιο Σου τὸ ἔαρινὸ

καὶ στὴν ὀλοπρόθυμη, ἀνοιχτὴν, ἐγκάρδια προσφορά Σου

χαιρετίζω τὸ μῆνυμα τῆς καινούργιας ζωῆς μου.

Ὅταν Σοῦ σφίγγω τὸ χέρι, κελαῖδοῦν ξανά τὰ πουλιά,

σὰν Σοῦ χαϊδεύω τὰ μαλλιά, λάμπει καὶ πάλι ὁ Ἥλιος,

σὰν Σὲ κοιτάζω στὰ μάτια—τὰ λουλούδια προβάλλουν ξανά.

Ἀπλὴ καὶ εἰρηνικὴ

κι' ὅμως βαθειὰ καὶ κοσμογονικὴ—

ξεχωρίζω μέσα σὲ Σένα

κι' ὅμως περ' ἀπὸ Σένα

τὴν Καινούργια Ζωὴ μου...

1941

ΒΑΣΟΣ ΔΕΡΚΕΤΗΣ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ (*)

Τὰ σύγνεφα ἦρθαν κι' ἔκατσαν ἀπάνω στὰ φουγάρα
καὶ θὰ γυρίσει στὴ βροχὴ ἂν πνέψει ἀπὸ τὸ νότο
κάτι πλανιέται τὸ βουβὸ στὴν πόλη σὰν τρομάρα
ἀπὸ τὸ γκάτσι, ἀδυάλυτο κι' ἀπ' τὸ βαρὺ τὸ χνώτο.

Μᾶς σιγοντάρει ὁ καιρὸς κι' ἄς πνέψει ἂν εἶν' νὰ πνέψει
μ' ὄση κρύβει στοὺς κόλπους τῆς ἀφάνταστη ἀγριάδα
κι' ἄς πάρει στὰ ποτάμια τῆς μακρῆς, κι' ἄς φυγαδέψει
τὰ στὴν πόλη ποὺ σώρεψε ἡ ἄρρωστη λιακάδα.

Βγάλε τὴν πλάνα αἴσθησι ποὺ σοῦχουνε φυτέψει
στῆς κόλασής σου τ' ἄνοιγμα δὲ θάκουσται ἡ κραυγὴ μου.
Ὁ ἔρχομός σου θύελλα, δὲ μοῦ δινάει τὴ σκέψη
σὲ καρτερεῖ μ' ὀλόνοιχτα παράθυρα ἡ ψυχὴ μου.

ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑ

Βαρεῖά μου σφίγγει τὴν καρδιά ἀλλόκοτο μυστήριον
τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ βραδυνὴ ποὺ λύνονται οἱ πρυμάτσες
κι' ἀπὸ τὴν πρύμη τοῦ ἔλιγκα τὸ εὖρωστο ἐμβατήριον
ξυπνάει τὰ ρηχὰ νερά ἀπ' τὴς ὑποπτές μπουνάτσες.

Στὴν προκυμαία καὶ γὼ ὀρθὸς μ' ἕνα μαντήλι μαῦρο
σὲ χαιρετάω που χάνεσαι περήφανο καράβι
λιγάκι ἀκόμα θὰ μεθᾶ τὸ αἴστημα τὸ λαῦρο
καὶ ἀπὸ λίγο θὰ χαθεῖ, σὰ σὲ κρύψουν οἱ κάβοι.

Θὰ μείνω μὲ τὴ θάλασσα τῆς πολιτείας σὰν πρῶτα
μ' ἔχουν δεμένονε μ' αὐτὴν κάποιον ἀπαράβατον ὄρον
μὲ τοῦ ψωμιοῦ τους μαχητὲς μὲ τὰ ἰδρωμένα φῶτα.
στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομιοῦ σὰν ὄρθιος σὲ πλώρη.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ

(*) Ὁ Παντελῆς Εὐγένιος εἶναι ὁ ποιητὴς τῆς Δραπετσώνας. Ὁ ποιητὴς ποὺ τὸν ἐθρεψε ὁ καιρὸς καὶ τὸ δάκρυ τῆς μικρῆς αὐτῆς Πειραιῆς γῆς ὅπου ἔφτασαν κάποιες θλιβερὲς μέρες οἱ ξεριζωμένοι τῆς Ἰωνίας. Ἐνα λουλούδι ποὺ ξεπετάχτηκε μέσα ἀπὸ τὸ βούρκο καὶ ποὺ μαράθηκε γυγῶρα.

Πέθανε πολὺ νέος, μόλις 19 χρονῶν, στὴς ἀρχές τοῦ 41 ὕστερα ἀπὸ ἕνα χαροπὸ ἀνταρτικὸ πόλεμον στὴ «Σωτηρία».

Ποιήματά του δημοσιεύτηκαν στὴ «Νέα Ἑστία» καὶ στὰ «Νεοελληνικά Γράμματα» (1938—39).

Τὰ τραγούδια αὐτὰ παραχωρήθηκαν στὴ «Νεοελληνικὴ Μοῦσα» ἀπὸ ἀνέκδοτη συλλογὴ ποὺ βρισκεται στὰ χεῖρα φίλου συνεγγάτου μας.

ΙΣΩΣ ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ...

Ἡ καρδιά διπλώθηκε στὴν ἀναμονή.
Παραπονεμένη
τὴ χαρὰ προσμένει.
Θᾶρθη; Θὰ φανῆ;

Χτύπησε τὴν πόρτα μας, ἔκανε νὰ μπῆ,
μὰ μετανιωμένη,
σὰν κυνηγημένη,
ἔφυγε γοργή.

Τὴς χρυσὲς φτεροῦγες τῆς ἀπλώσε γι' ἄλλου.
Ἐφυγε τρεχάτη
στὸ λευκὸ τῆς ἄτι.
Ξάφνιασε τὸ νοῦ.

Παραξευτεθήκαμε νὰ μᾶς θυμηθῆ
κάτι τόσο ὠραῖο,
ποῦναι φευγαλέο,
κι' ἔχει ξεχαστεῖ,

Κι' εἶναι γύρω ἄνοιξι καὶ γλυκολαλοῦν
τὰ πουλιὰ στὰ κλώνια.
Τὰ καλὰ τὰ χρόνια
τί γοργὰ περνοῦν!

Κι' ἡ καρδιά στὸ στήθος μας πιὸ πολὺ πενθεῖ.
Ἡ χαρὰ φευγάτη
στὸ γοργὸ τῆς ἄτι
ἔχει πιά χαθῆ.

Σφιχτοκλειδωθήκαμε στὴν ἀναμονή.
Ἴσως κάποια μέρα
ἀπ' τὰ μακρὰ πέρα
νὰ ξαναφανῆ.

ΑΝΘΟΥΛΑ ΑΘ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

ΠΗΓΑΙΝΕ ΣΤΟ ΚΑΛΟ

Πήγαινε στο καλό και πάλι γύρνα
καί φέρε τις χαρές από τὰ ξένα
σὲ μένα, γοργοτάξιδο καϊκι,
καϊκι μου σὲ μένα.

Πήγαινε στο καλό και καλό ἀντάμα
πουλί θαλασσοπούλι, κι'δταν θάρθεις
τὰ πού εἶδες στὰ ταξίδια σου σὲ μένα,
πουλί μου νά μου μάθεις.

Πήγαινε στο καλό και φτάσε πάλι
ἄνοιξη παιχνιδιάρια στο μουράγιο
καί χάδεψε τὸ κάθε τι κι' ἀκόμα,
ἐμένα τὸ ναυάγιο . . .

ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΣΟΥΧΑ ΜΙΛΗΣΕΙ

Σούχα μιλήσει κάπου ἕναν καιρό,
μιὰ νύχτα τὸ θυμᾶσαι; Ἔνα χειμῶνα.
Γιὰ τὸ τραγούδι σοῦ εἶπα, τὸ χορὸ,
γιὰ ἕνα σπιτάκι ποῦχε κάποιο ἀνθῶνα.

Γιὰ τις βραδιές σοῦ μίλησα γλυκά,
σοῦ εἶπα γιὰ τὸ φεγγάρι τ' ἀκρογιάλια,
— Κι' ἕνα σωρὸ τοῦ κόσμου ἰδανικά —
γιὰ τίς ψυχές πού φεύγουν μ' ἀναγάλια

Σούχα μιλήσει...σοῦ εἶπα ἕνα σωρὸ,
μιὰ νύχτα, τὸ θυμᾶσαι; Ἔνα χειμῶνα.
Γιὰ τὰ μαλλιά πού ἀσπρίζουν στὸν καιρό,
γιὰ ἕνα σπιτάκι ποῦχε κάποιο ἀνθῶνα.

ΓΙΩΡΓΟΣ Μ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΗΣ

"ΑΛ ΜΙΑ ΜΟΓΛΙΕ,,

Δεν πίστευα· δεν πρότμενα στο βούρκο μέσα να ριχτείς,
αμέσως μόλις έκοψα το σύνδεσμο μαζί-σου!..
Ἦσουν μικρή κι' ωραία πολύ κι' ήταν φριχτό ν' αφανιστείς,
κι' έτσι πικρή και ταπεινή να φτιάξεις τη ζωή-σου.

Ἄλλα σου τάχες τ' αγαθά· γιατί να θέλεις ν' αγαπάς
τη συχασιά της ηδονής του καθ' ενός αλήτη;
Γιατί με κάποια προστυχιά να σε τραβούν όπου κι' αν πας
και νάναι μαύρο και βουβό το πατρικό-σου σπίτι;

Κανέννας δε σ' οδήγησε στο δρόμο-σου το θλιβερό,
κι' ας λεν πως είναι η σφορμή της σάρκας-σου το πάθος.
Εσύ, μοιάχη εδέθηκες με το σκοτάδι έναν καιρό,
κι' απέφευγες να σκέφτεσαι τ' ολέθριο σου λάθος.

Στων έρημων συνοικιών τις τόσο βρώμικες γωνιές,
έστρεφες πάντα την ψυχή σε νοσταλγία μπλεγμένη,
αρκεί ν' αρμόνιζαν γλυκά του μπαγλαμά δυό-τρεις πεννιές,
μεσ' στη νυχτιά τη φωτεινή την αστροστολισμένη.

Ω δύστυχη κι' ανέμυαλη· πως με πληγώνεις δυνατά,
κι' από τα μάτια-μου θερμό το δάκρυ-μου αναβλίζει!..
Πως με πληγώνεις δυνατά κι' έχεις τα χείλη-μου κλειστά,
κι' είμαι σαν άνθος που μαδά και πια δεν ξανανθίζει!..

Το ξέρω· δε μας άρμοζεν ενός Υμέναιου ο δεσμός,
και της χαρούμενης ζωής η ζηλευτή πορφύρα,
αφού ποτέ-του ταιριαστός δε βγήκεν ένας λογισμός
και κάποιος ήλιος φωτεινός για μια κοινή-μας μοίρα.

...Και τώρα που μου βρίσκεσαι στ' αλήθεια τόσο μακρινά,
κι' ολόκληρο μου γκρέμισες τον πύργο των σχεδίων,
Δέξου τους στίχους μιας καρδιάς που τή λυπεί και την πονά
ο φοβερός-σου ξεπεσμός στους κόσμους των οργίων.

Δέξου τους στίχους-μου λοιπόν, σαν για στερνό χαιρετισμό
στο χωρισμό και στο κενό που μένει μεταξύ-μας.
Είναι βγαλμένοι άπ' τον καημό και το μεγάλο στεναγμό,
που χάρισες παράλογα στη μάταιη ύπαρξή μας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΣΟΥΤΑΚΟΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Στον αδελφό-μου Μήτσο

Λίμνασαν τα όνειρά-μου !
Οι πλεχτές-τους φτερούγες
—όλο φως και αρώματα—
κουραστήκαν στο δρόμο·
και ζητήσαν να γύρουν
σ' ένα λίκνο παιδιού, που γεννιόταν,
λιπόθυμες.

Ένας άγγελος που παράστεκε
δεν τις άφησε να χαλάσουν
με το θόρυβο της απόθεσης
τη λευκή-του γαλήνη.
Ευγενικά τους έδειξε
την απέναντι λίμνη...

Εκείνη τους δέχτηκε
μεσ' το πλήθος των άλλων
αδελφών που ησύχαζαν.
Μοναχά τους εξάφνισε
η πολλή «ομοιότης».
Τι παράξενο, είπαν! ..
Και νομίζανε μόνο
πως εκείνες φτερούγισαν
την αέρινη στράτα.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΚΑΡΔΙΩΣΗ

Νάχουμ' έρθει νωρίς ;
Έν' αργήσαμε μήπως κι' όλα νάχουν τελειώσει ;
Κι' η ζωή που με τόση
νειρευτήκαν λαχτάρα της καρδιάς-μας οι κρίνοι
θρύλος νάχει απομείνει ;

.....

Όλα ήρθαν ανέλπιστα !
Για μεγάλο ταξίδι ξεκινήσαν οι πόθοι
μα κανείς δεν τους ένωσε
κι' ούτε τώρα τους νιώθει.
Οι θλιμμένες εσάρπες της ατέρμονης νύχτας
πριν το φως αντικρίσουμε
τις καρδιές-μας τυλίξαν.

Τα ονείρατα σβήσαν που θερμαίναν τα σπλάχνα
κι' όλα ήρθανε κι' έδειξαν
πως δε φτάνουν οι άρπες
να σκορπίζουνε γύρω-μας θεϊκές αρμονίες
για να διώξουν τις πίκρες-μας,
τους καημούς, τις ανίες . . .

(...Κι' όταν μπρός-μας υψώσαν οι άνθρωποι τα μίσση
έναν κόσμο στα στήθη-μας
ήταν πια προς τη δύση.)

Τώρα πια όλα σβήσαν ! Και το βράδυ που θάρθει
να μας βρει στην ταβέρνα-μας
την υγρή και θλιμμένη
πάλι εκείνα που χάσαμε θα ξυπνήσει εντός-μας
κι' ένας π' όλο θα φθείρεται
— ο δειλός εαυτός μας —
σ' ότι δεν αγαπάει, δίπλα σ' ένα ποτήρι
θ' αργοσβήσει τον πόνο-του
και θα φύγει θα πάει . . .

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΕΣ ΑΝΙΑΣ..

"Ένας καπνός απόμεινε στη σμαραγδένια δύση
 λές κι' ή ζωή ξεμάκρυνε κι' έχάθη σά φιλί...
 Τρέμει ή ψυχή στην πάλη της. Ποιό νάχει, ποιό ν'άφήσει
 άπ' τά σπαρμένα δώρα της, τό νάμα ή τή χολή;

"Ένας καπνός απόμεινε. Σκοτάδια δίχως άστρα
 φριχτά, πνιχτά σκεπάσανε μιάν ωρια άπαντοχή! . .
 Πνιγμένο τ' «άλληλούϊα» μιá Μοίρα ξεγελάστρα
 άντιδονεί στη λύρα της μέσ' στη βαθειά σιγή . . .

Κρυφτήκαν δλ' οί πόθοι μου μέσ' στών δασών τά θάμπη
 και λές στοιχειώσαν γύρω μου τά πράσινα κλωνιά
 και λές σαρκάζουν ράθυμα στά σπλάχνα τους οί κάμποι
 ένώ γροικά τό δάκρυ μου μιá σκότεινη γωνιά! . .

Κι' άχ, κλείσαν τά τριαντάφυλλα και ξύπνησαν οί θρήνοι
 και ξεχυθήκαν μέσα μου και μέσ' στην πλάστρα γή. .
 Τώρα ποῦνε τά μάτια μου δυό δακρυσμένοι κρῖνοι
 τί κι' άν προβάλει τ' άστρο της καινούργιο ή χαραυγή;

Οί λύπες, λύπες άπλωσαν μέσ' στην καρδιά μου πλέρια
 κι' έχάθη τό χαμόγελο σε φλόγες πυρετοῦ . . .

"Ω, ναί, μιá στάχτη απόμεινε, λυγμοί στά δυό μου χέρια
 κι' ένας καπνός σά λείψυνο θλιμμένου θυμιατοῦ . . .

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΜΑΝΔΡΙΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

Γλυκά-γλυκά και γιορτερά χτυπάνε τά κουδούνια
 και γύρω τά πυκνόμαλλα τά πρόβστα βελάζουν
 και τρέχουν πέρα στις πλαγιές στά πράσινα λειβάδια
 που ξεφρενες φωνές πουλιών σπαθίζουν τόν άγέρα
 κι' ή πλάση δλη ντύθηκε τή γιορτινή στολή της.
 Έκει σ' ένα βαθύσκιωτο πλατάνι, άποσταμένη
 κάθεται ή βεργολύγερη ή όμορφη τσοπάνα
 και κάθεται και σκέπτεται και συλλογιέται μόνη
 κι' εῖναι βαριά ή σκέψη της και ό συλλογισμός της...
 "Αχ... δέ μπορεί ν' άντέξει πιά στά στήθια της που καινε
 τόν πόθο τόν άκράτητο που πλημμυράει τις φρένες
 και κατεβαίνει ως τήν καρδιά και τή γιομίζει πόνο...
 Θέλει τά νιάτα νά χαρεί τόν έρωτα νά νιώσει
 νά σφίξει στην άγκάλη της τόν τρισαγαπημένο
 κι' ύστερα τίποτ' άλλο πιά δέν πεθυμάει ή καρδιά της.
 Και πέφτει ό γήλιος στά δεντρά στά πράσινα λειβάδια
 στον κάμπο τόν άπέραντο και τά βουνά τριγύρω
 κι' ακόμα 'κει στον ποταμό, στην κρυσταλλένια βρύση
 όπου τις νύχτες τρέχουνε, ποίζουν, δροσολογιούνται
 νεράϊδες παγκαλόμορφες κι' άπό άφρό πλασμένες...

Και περιμένει νά φανεῖ άγνάντια ό καλός της
 πούχει τ' άστέρια στη ματιά τή φλόγα στην καρδιά του
 πούχει στά χείλη τό κλειδί τής μάργελης άγάπης!

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Γαύρα η σκέψη κ' οι πόθοι-μου καμίνι.
 Άγρυπνα οι ελπίδες μου κρατάν τα μάτια.
 Λύσαν τα σκοινιά της φαντασίας-μου τ' άτια
 — ώχρα στα νερά στάζει κρύα σελήνη.

Άτρεμη κ' η νύχτα από το δάσο φτάνει,
 κι όλα είν' αχνός, καταχνιά κι πλήξη...
 Ω! η χαρά της νιότης τώρ' ας με τυλίξει
 στο φωτολουσμένο ρόδινο στεφάνι.

ΚΩΣΤΑΣ ΕΛΑΤΟΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Με τριγυρίζει κάτι σά φοβέρα
 καλή μητέρα
 χαμένων κόσμων μακρινή άντάρα
 — βαρειά κατάρα —
 πώς τήν ψυχή μου κυβερνά ο τρόμος
 σκληρός σά νόμος
 και γύρωθε μιá σιωπή με κλείνει
 — τάφου γαλήνη — . . .
 "Ως και τά πλοία στη γλυκειάν έσπέρα
 φύγαν για πέρα
 και μ' άφισαν τοῦ νόστου μου μονάχο
 τόν πόθο νάχω·
 ή πίκρα πιά έντός μου άργοσταλλάζει
 χωρίς ν' αλλάζει
 τά γύρω που μου πνίγουν τόν άγέρα
 καλή μητέρα...

Π. ΚΕΦΑΛΙΑΝΟΣ

ΜΙΑ ΟΧΘΗ ΑΚΟΜΑ

Μια όχθη ακόμα δρασκελώ
 μπροστά η καρδιά κοι γω πιο πίσω
 αναζητάει το μάτι υγρό
 στρατί καθάριο ν' αγαπήσω.

Περνούν δεξιόζερβα πλωτοί
 μπαξέδες κι ανθοστολισμένοι
 κι είναι κοντά κι είν' μακρινοί
 κι είναι δικοί-μου κι είναι ξένοι.

Μια σκέψη με ξεπροβοδά
 να φύγω η άλη δε μ' αφήνει—
 ψυχή δεμένη και καρδιά
 μες στο ατσάλινο καμίνι.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Έλα της νειότης λούλουδο ν' ανθίσει η ομορφιά-μας
 — Λουλουδιαστές, χρυσόφτερες ελπίδες στη χαρά-μας.
 Έλα ροδοστεφάνωσε τα δροσερά-μας νειάτα
 Νύφη αγγελοπρόσωπη, γλυκειά, καστανομάτα.

Ιριδοστόλιστη αυγή, αίθέρια ουράνια πάστρα
 Ταίρι χρυσοστεφάνωτο απ' τον ήλιο κι' απο τ' άστρα
 Σκορπάς πλέρια στο διάβα-σου την τόση σου ομορφάδα
 Απ' των ματιών-σου την αγνή παρθενική λαμπράδα.

ΝΙΚΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Γιὰ Σὲ πού καταδέχτηκες στὰ χέρια Σου νὰ πιάσεις
 νερό καὶ χῶμα, σύμβολα π' αἰώνια θὲ νὰ ζοῦνε
 γιὰ νὰ μὲ σπείρεις χτήμα Σου σ' αὐτὴ τὴ γῆ ἐδῶ κάτου,
 καὶ μέσα στὴν ἀγάπη Σου, σῶμα νὰ μοῦ χαρίσεις·
 γιὰ τίς κρυσταλλινοπηγές πού πλημμυροῦν σὰν κύμα
 καὶ λαίμαργα τὸ φῶς ἀπ' τίς λιαχτίδες Σου βυζοίνουν
 ἢ π' ἀγκαλιάζουν τὴ νυχτιὰ μὲ τὰ βοθιά τῆς σκότῃ·
 γιὰ τὰ πορφυροπέταλα π' ἀνθίζουνε στὸ στόμα
 γιὰ νὰ βλογοῦν τὴν πλάση Σου, τὸν κόσμο, τὸν αἰθέρα
 καὶ νὰ ψελλίζουν τὴ χαρὰ, στὸν πόνο νὰ ριγοῦνε,
 γιὰ τὰ μαλλιά πού μούδωσες καὶ μούπλεξες στεφάνι
 γύρω στὸ μέτωπο κι' αὐτὰ νὰ χαίρονται νὰ ζοῦνε,
 ὅταν μὲ στόμα φλογερό τ' ἀγέρι τὰ φυλάει
 καὶ σὰν τ' ἀρσενικό χυμᾶ μέσα στὰ βαθορίζα,
 ψηλά σὲ στάση προσευχῆς τὰ χέρια μου ἀνυψῶνω
 καὶ μὲ λατρεία κι' ἔκσταση ψελλίζω τ' ὄνομά Σου.
 Γιὰ Σὲ πού καταδέχτηκες ὅμοια Σου νὰ μὲ πλάσεις,
 εἰκόνα Σου κι' ὁμοίωμα φυσώντας τὴν πνοή Σου
 κι' εὐθύς ψυχὴ φυτρώθηκε, φούντωσε, γιγαντώθη
 καὶ πέρ' ἀπὸ τὰ γῆινα, τίς θάλασσες τοὺς τόπους
 γοργὸς γίνηκε Πήγασος κι' ἄνοιξε τὰ φτερούγια
 νὰ σμίξει τοὺς Ἀθάνατους πού κατοικοῦν σιμὰ Σου,
 ψυχές πού κι' ἂν ἐπέρασάν πάνω τους οἱ αἰῶνες
 ἔρωτας εἶν' ἢ κάθε μιὰ τῆς νειότης μας τῆς πρώτης.
 Γιὰ Σὲ πού μ' ἔρριξες ἐδῶ καὶ θέλησες νὰ ζήσω
 λιβανωτὸς σ' ἓνα βωμὸ νὰ καίει γιὰ Σὲ δὲ φτάνει.
 Τὰ μάτια πού φωσφόρισαν ἀγνὰ γιὰ Σὲ μιὰ νύχτα
 ἄς νὰ τὰ δοῦν τ' ἀστέρια Σου, καὶ τὸ δροσάτο ἀγέρι
 τὰ λόγια μου στοῦ θρόνου Σου τίς σκάλες ἄς νὰ φέρει.

ΟΛΓΑ ΒΟΤΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σπυρ. Καρπ. Πειραιᾶ. Ἀπὸ τὰ ποιήματά
 σας κρατοῦμε «Τὰ προικία τῆς χρυσοχέρας».
Κωνστ. Στεργ. Ἀθήνα. Πολὺ καλύτερα τὰ
 καινούργια σας ποιήματα. Τὸ «Κάποτε μεσ' οἱ
 σιγαλά» θὰ ἦταν δημοσιεύσιμο ἂν δὲν φαίνον-
 ταν τόσο χτυπητὴ ἢ ἐπίδραση ἀπὸ ἓνα παρό-
 μοιο τοῦ Δαλαθιώτῃ πού δημοσιεύσαμε στὸ
 προηγούμενο τεῦχος. **Νίκων Χ.** Ἀγγ. Πει-
 ραιᾶ. Ἡ λυρική κραυγὴ ξεχειλίζει μέσα στοὺς
 σκόρπιους στίχους σας. Νομίζουμε πὸς δὲ θά-
 γήσετε νὰ γράψετε πολὺ καλοὺς στίχους πού νὰ
 μποροῦμε μὲ χαρὰ νὰ τοὺς δημοσιεύσουμε.
 Στέλνετέ μας ταχτικὸ ὅτι γράφετε. **Ἀγγ.**
Μοσχ. Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά
 σας λόγια. **Ἀνθρ. Σακ.** Ἀθήνα. Τὸ δημοφο
 καὶ καλογραμμένο γράμμα σας καὶ τὸ θερμο
 σας ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ διάδοσιν τῆς «Ν. Μ.»
 μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα. Στὰ τραγούδια σας
 ὑπάρχει διάχυτο τὸ ποιητικὸ αἶσθημα. Ἔχομε
 τὴ γνώμη πὸς δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε
 τὴν προσπάθειά σας καὶ νὰ στραφῆτε ἀπο λει-
 στικά καὶ μόνο στὸν πρὸ λόγῳ ὅπου μᾶς γρά-
 φετε. **Νικ. Ἀττ.** Τὸ ποιημὰ σας δὲ μᾶς ισα-
 νοποιεῖ. Δὲν δίνεται μὲ συνκίνηση ὅτι προσπα-
 θήτε νὰ κ' εἰσαετέ στοὺς στίχους σας. **Δημ.**
Γουλ. Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευτεῖ. **Μην, Ματ.**
 Πειραιᾶ. Ἐπίσης καὶ τὸ δικό σας **Πάνον Καρ.**
 Ἀθήνα. Τὸ ποιημὰ σας κλείνει βέβαια κάποιον

λυρισμὸ πού ὥστόσο δὲν ὀλοκληρώνεται σὲ ση-
 μεῖο πού νὰ μπορέσετε νὰ μεταδώσετε τὴ συγ-
 κίνησή σας. **Μαρ. Βατ.** Ἀθήνα. Οἱ «Δροσο-
 σταλίδες» ἀρκετὰ καλές καὶ θὰ ἦταν δημοσιεύ-
 σιμες ἂν δίνετε πὸς ξεκαθαρισμένο τὸ νόημα
 τῆς τελευταίας στροφῆς. **Νικ. Εὐδ.** Ν. Σμύρ-
 νη. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ
 ποιήματά σας δὲν φαίνεται νάχουν γροφτῆ σὲ
 στιγμὲς ἀληθινῆς ἐμπνεύσεως. Παρ' ὅλο τοῦτο
 ὅμως διακρίνει κανεὶς κατὰ τὸ προσωπικὸ στὸν
 τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἐκφράζεστε. **Παν. Κε-**
φαλ. Πειραιᾶ. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας δημο-
 σιεύουμε τὸ «Ἐξομολόγησιν στῆ Μητέρα».
Ὁρέδ. Καλ. Σαλαμίνα. Ἡ «Μελαγχολία»
 ἐνῶ πηγαίνει τόσο δημοφῶς στὶς τρεῖς πρώτες
 στροφές ὑστερεῖ στὶς ὑπόλοιπες. Καὶ συγκεκρι-
 μένα οἱ τέταρτοι στίχοι τῶν τριῶν τελευταίων
 στροφῶν δὲν συμφωνοῦν μετροικὰ μὲ τοὺς ὑπο-
 λοιπούς. Θὰ περιμένουμε νεώτερά σας. **Ἀντ.**
Μιστ. Θεσπλίκη. Δημοσιεύουμε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ
 ποιήματά σας. **Ἐλευθ, Μανδ.** Τὸ τόσο πιχα-
 μένο γράμμα σας μᾶς συνεχίσθησε βαθύτατα.
 Τὸ ποιημὰ σας πολὺ καλὸ καὶ τὸ δημοσιεύουμε
 μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ μᾶς γιὰτὶ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ
 καλύτερα πού μᾶς ἔχουν σταλεῖ μέχρι σήμερα.
 Στείλτε μας νεώτερά σας.

Η "ΝΕΟΕΛΛ. ΜΟΥΣΑ,,

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ :

ΓΙΩΡΓΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ
(ΕΝΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ)ΦΡΟΝΤΙΔΑ | Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Κ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥΕΚΔΟΣΗ
"ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΑΣ,,ΠΕΙΡΑΙΑΣ
1943

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ :

ΒΑΣ. ΛΑΟΥΡΔΑ

Η "ΟΔΥΣΕΙΑ,,
ΤΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

(ΚΡΙΤΙΚΟ ΔΟΚΙΜΙΟ)

ΑΘΗΝΑΙ
1943

Τυπογραφείον
ΔΗΜ. Σ. ΤΣΟΥΡΟΥΝΑΚΗ
Ναυάρχου Μπήττι 37
Πειραιεύς

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 400